

ECHO

**Ročník 28
číslo 9**

• www.kscm-brno.cz • www.facebook.com/kscmbrno • **7. listopad 2019**

Připravujeme se na jednání XI. sjezdu

Ve všech základních organizacích KSČM v současném období probíhají výroční členské schůze, které mají na programu i důležitou diskusi nad návrhy obsahových dokumentů jež budou předloženy XI. sjezdu strany v dubnu příštího roku.

Uveřejňujeme v této souvislosti dva referáty, přednesené na VČS základní organizace v Lišni a ZO 3002.

Vážené soudružky a soudruzi,

podle Jana Klána v článku Globalizace versus nacionalismus (Haló noviny z 14.10. 2019) statistická data z ČR dokládají, že k levicovému smýšlení se dnes u nás hlásí jen něco přes 20 % obyvatel, zatímco ještě před 20 lety to bylo přes 50 %. Jedním z faktorů odcizení se lidí od levice je podle něho fakt, že levice přestala řešit práci jako takovou, ale čím dál více se přeorientovává na ochranu lidských práv menšin. Toto i dle mého pravdivé zdůvodnění doplňuje konstatováním, že postupující globalizace, která je v dnešním primárně ekonomickém chápání pojmu postavena na neoliberačním modelu, prý způsobuje jev, který můžeme nazvat stírání hranic mezi pravicí a levicí. V přiči-

ně vzniku tohoto fenoménu současné politiky se podle mne bohužel mýlí – není to totiž ani tak záležitost globalizace, jako právě ve výše uvedeném odklonu ideologické orientace zejména evropské levice.

A v této souvislosti si položíme otázku: Co na to KSČM? Jak se po mimořádném a řádném sjezdu a dvou celostranických konferencích k této základní otázce pro přežití strany a levice KSČM postavila? Ano, po těchto celostranických mobilizacích máme na stole celkem 3 oficiální varianty pracovních materiálů, které se ale k této stěžejní problematice dneška - postavení a úloze lidské práce v dnešní a zejména budoucí společnosti, společnosti 4. průmyslové revoluce, prakticky vůbec nevjadřují. Ale posuďte sami, stejně jako jsem se o to pokusil já.

Nejobsáhlejší z materiálů je návrh ústředního výboru strany s názvem *Návrh aktualizace programu KSČM*, obsahující i samostatné texty *Návrh Krátkodobého programu KSČM* a *Návrh úpravy Stanov KSČM*. Já jsem se podrobněji věnoval jen jeho první části, z které mám na 8 ručně psaných stranách výpis nosných dle mého přesně (dobře), ale i nepřesně formulovaných myšlenek. Jako kladný příklad tohoto rozlišení uvádím tezi „dominující kapitalistický společenský řád ve své imperialistické (*globalizované imperialistické?* pozn. autora) podobě nezvládá narůstající chaos multipolárního světa“, která ovšem o něco dále navazuje nepřesným sloganem „kapitalismus nemá krom barbarství co nabídnout“ (proč by se ho tedy většinová společnost na západě držela a východní k němu po roce 1989 navrátila?). Uvedu ještě jeden pozitivní příklad textu: „v zájmu stále užší skupiny neomezeně bohatých pokračuje dranco-

(Dokončení na straně 2)

**Komise ideově-výchovné práce
MěV KSČM v Brně**

zve na

DISKUSNÍ ČTVRTEK,

který se uskuteční

21. listopadu 2019 v 17 hodin

v Brně, Křenová 67, sál v 2. poschodí.

Téma:

**100 LET OD VZNIKU KOMUNISTICKÉ
INTERNACIONÁLY**

Referuje:

PhDr. Emil Voráček, DrSc.

Připravujeme se na jednání XI. sjezdu

(Dokončení ze strany 1)

vání nerostného bohatství většiny zemí světa, hrozí nová vlna válek za rozdělení mocenského vlivu nad světem“, aby pak o kus dále stálo „cestu k socialistické společnosti vidíme v důsledně obhajobě důstojnosti člověka, jeho základních lidských práv a svobod ...“ (*zde narážíme na otázku řešenou J. Klánem v úvodu mého textu*). A tak bych mohl dále pokračovat. **Stěžejním problémem tohoto návrhu strategického programu pak je, že jeho text se velmi rychle dostává na úroveň krátkodobého programu a jeho proklamací.**

Výpis z dalšího z materiálu s názvem Program KSČM – návrh iniciativní skupiny komunistů sice obsáhl jen 4 strany ručně psaného textu. Zvláště mě zde sice zaujala formulace myšlenky „migrační vlny, valící se na Evropu, způsobil koloniální teror proti lidem a přírodě ... řešením je o to víc emancipace zemí a lidí, protože masovou migraci zvrátí jen rozvoj v zemích původu“. Ale i zde nacházím mnohá jen formální hesla typu „kapitalismus pochází z brutálních loupeží a válek“ (*při jeho vzniku ale stojí překonání feudálního uspořádání světa a nástup průmyslové revoluce, ne?*) nebo dokonce silně zavádějící tezi, že „duši hospodářského zázraku XXI. století je strana skoro sta milionů čínských komunistů“ (*myslí se ten stávající neoliberálně konzumní hospodářský zázrak?*) či požadavek „vrátit naši půdu českému zemědělství, jež spolu s kvalitními potravinami zvrátí devastaci půdního fondu“ (*máme snad bojovat za moc Agrofertu a dalších českých agrokapitalistů?*). **Kromě snad jen tří zajímavých myšlenek (tezí) pak jde jen o dobrou agitku, v níž se jen brečí nad rozlítým mlékem a chce se ho všechno vrátit zpět do rozbitého hrnku.**

A jsme u posledního z předkládaných materiálů s názvem Alternativní program KSČM. Zde je na prvních třech stranách zformulován Programový manifest komunistické strany, aby po té následoval Krátkodobý program strany se společenskými požadavky, resp. dlouhodobými úkoly pro skutečně komunistickou stranu ve volebních kláních během dalších desetiletí kapitalismu u nás. Třetí částí je pak návrh konkrétních bodů volebních programů a heslo dne s výběrem pro dané období (etapu) vývoje společnosti. Zcela novým

prvkem oproti předcházejícím materiálům je zde další část s názvem Program Nové komunistické internacionály, která rozšiřuje dopad připravovaného nového programového dokumentu KSČM na nadregionální, resp. evropskou (světovou) úroveň. Poslední část tohoto materiálu s názvem Program zachování komunistické strany je obsahově jen dublováním předcházejícího a rozhodně nenaplnuje svůj zřejmě v názvu zamýšlený cíl. **Ovšem celkově po menších formulačních úpravách prvních čtyř částí a nalezení zcela nové náplně nebo vyškrtnutí části poslední je tento materiál pro mne akceptovatelný, resp. vhodný k dopracování pro XI. sjezd KSČM.**

Daniel Borecký,
předseda MO KSČM 1600

Zpráva pro VČS ZO KSČM 3002 konané dne 15. 10. 2019

Vážení soudruzi,
scházíme se k vyhodnocení naší celoroční práce. Vycházíme z usnesení Ústředního a Městského výboru a reagujeme na výsledky celostranické programové konference.

Stav naší ZO se zvýšil o jednoho člena, a to s. Aloise Baráka, který k nám přešel z jiné ZO. Celkem je nás 6 členů, z toho František Ulbrich je pro nemoc trvale omluven z nepřítomnosti na ČS. Jednání se zúčastňuje pouze v případě, když mu to zdravotní stav dovolí. O dění v ZO ho při roznosu Echa informuje soudruh Navrátil. Neaktivnějším členem mimo předsedy ZO je soudruh Jan Korbel. Je aktivním členem redakce Echa, předsedou Klubu českého pohraničí a je aktivní při organizování akcí KSČM pro veřejnost. Dále velkou aktivitu při zajišťování úkolů z porad předsedů, kterých se dle plánu ZO zúčastňuje je soudruh Marek.

Plán práce byl dodržen, rovněž usnesení plněna, jednotliví členové ZO se zúčastňují akcí dle harmonogramu úkolů schváleného na minulém VČS.

Výběr členských příspěvků je prováděn předsedou na ČS a finanční částky jsou odevzdávány na MěV včas. (Příspěvky v r. 2019 – 4190 Kč, sjezdové známky 300 Kč.) Žádný člen ZO nemá snížené členské příspěvky.

Průměrná výše ročního členského příspěvku na člena je 698,53 Kč.

(Pokračování na str. 3)

Připravujeme se na jednání XI. sjezdu

(Dokončení ze strany 2)

ZO nepřijala žádného nového člena a ani nikoho k přijetí nepřipravuje. Členové ZO politicky působí mezi známými v místech svého bydliště a to zejména v předvolebním období, avšak jejich vliv je nepodstatný z hlediska městské organizace.

Věkově je ZO přestárlá, přesto se všichni členové snaží podílet se na úkolech nejen vlastní ZO ale i úkolech vytyčovaných MěV v Brně.

Z naší ZO nenavrhujeme nikoho do zastupitelských sborů ani do vyšších stranických orgánů. Jako delegáta na městskou konferenci navrhuje s. Matuška. Na krajskou konferenci s. Korbela a rovněž na XI. sjezd KSČM.

Materiály z celostranické konference jsme pročetli, s obsahem návrhů krátkodobého a aktivizujícího programu KSČM souhlasíme.

I když je obsahově správný, myslíme si, že je příliš dlouhý a chybí v závěru stručná srozumitelná hesla pro veřejnost. Vzorem mohou být vytyčené úkoly generální linie budování socialismu na IX. sjezdu KSČ i když víme, že se nacházíme v jiných podmínkách než v roce 1949.

Jedno heslo si dovoluujeme doporučit:

Nechceme kapitalismus, chceme sociálně spravedlivou společnost, založenou na lidskosti a mírovém soužití. - Dost bylo bezpráví, utrpení, strádání a válek.

S tímto a podobnými hesly mohou komunisté a sympatizanti na veřejnosti vystupovat. Jsme toho názoru, že není pro odborné zázemí ÚV KSČM problémem se nad naším námětem zamyslet a závěr krátkodobého aktualizovaného programu příslušnými hesly případně doplnit. Napomoci může 9 priorit IX. sjezdu KSČM z roku 2016, které by jako zapadly a málo se s nimi pracuje.

Další materiál, který byl dán k celostranické diskusi je návrh na úpravu stanov KSČM. K tomuto návrhu jsme měli diskusi na členské schůzi v prvním pololetí. Připomínky a náměty jsme předali MěV KSČM k využití při přípravě stanoviska městské stranické organizace pro ÚV KSČM.

Haló noviny jsou pro nás orientačním azimutem v přemíře zpráv a antikomunistické propagandě. Kladně hodnotíme, že v posledním období přinášíjí konkrétní fakta k hláсанým dezinformacím.

Neuškodilo by nyní v předlistopadovém období zveřejnit mimo jiné „nástupní“ projev V. Havla, aby čtenáři HaNo měli konkrétní argumenty k očekávané propagandě k 30. výročí „sametové“ revoluce.

Myslíme si, že převážná většina obyvatelstva, zejména mladí vůbec neznají diplomatickou dokumentaci o otevření druhé fronty v období 2. světové války mezi západními mocnostmi a SSSR, že neznají Dullesův plán z roku 1945, Reaganovu doktrínu z roku 1984 a snad nevěřejný projev Gorbačova na americké univerzitě v Ankaře. Znalost těchto dokumentů jejich využití by byla pádnými fakty proti nepřátelské politice vedené dlouhodobě vůči SSSR a nyní proti Rusku. Nemyslíme zveřejnit text jednorázové (i to by bylo hodnotné), ale vždy určité úryvky dle politické potřeby k hláсанé nepravdivé propagandě s poznámkou že se jedná o citaci z uvedených dokumentů. Vyzvedáváme záslužnou práci redaktorů HaNo, ale i našeho brněnského Echa, zejména souruha Karla Janíše. Naše ZO se ročně podílí článkem na jeho obsahu. Myslíme si, že MěV by měl znovu na své konferenci v hodnotící zprávě vyzvat ZO k větší dopisovatelské aktivitě.

Dostal se nám do ruky materiál pražské skupiny komunistů zaslaný ÚV a OV jako alternativní program. Je to chvály hodný počín. Z politického hlediska nelze obsahu nic vytknout, ale z praktického hlediska v daném stavu našeho společenského uspořádání je nerealizovatelný. Autoři přece znají politické rozložení společnosti, postavení naší strany, názory mladé generace, početnost a úroveň dělnické třídy, mezinárodní situaci. Ano, mají pravdu, tak by to mělo být, ale tímto jejich programem nezískáme spojence ani nesjednotíme síly levice. Vždyť „vše“ je proti nám a naše síly jsou jaké? Ať si každý odpoví reálně. My přece bojujeme za práva pracujících, neprivilegovaných občanů a jsme rádi, že po 28 letech se nám konečně podařilo postupně schvalovat ve Sněmovně různé životně důležité zákony tolerancí současné vlády, za plnění některých našich 7 vytypovaných bodů programu. Jenom slohově obsahově sestaveným alternativním programem nic nezměníme. Cestu práce naší strany ukázal s. Filip ve svém projevu na 8. zasedání ÚV nedávno 14. září. Nám přece nejde o to, zda KSČM je stranou masovou či volební. Jde o to, sjednotit levice k prosazování politiky neprivilegovaných vrstev obyvatelstva a v konečné fázi nastolit sociálně spravedlivou společnost. Čest práci!

K HANOBENÍ PAMÁTNÍKŮ

Zastupitelům Prahy 6 při rozhodování o odstranění sochy maršála Koněva, představitele Rudé armády, která v roce 1945 osvobodila převážnou část Československé republiky od nacistického Německa, zřejmě vůbec nepřišlo na mysl, že tímto řešením (dle jejich názoru lokálního problému) otevřou pověstnou Pandořinu skříňku. Že se tak stalo, dokazují útoky na památníky Rudoařmějců z posledních dnů v Ostravě a Brně.

Pachatelé těchto činů si snad vůbec neuvědomují, čeho se vlastně hanobením hrobů dopouštějí. Památník v Brně na Božetěchově ulici je ve své podstatě náhrobním kamenem na hrobě 326 vojáků a důstojníků Rudé armády padlých v dubnu 1945 při osvobozování zdejší městské části.

Tady nejde jen o zhanobení místa posledního odpočinku, ale i o skrytý útok na Ruskou federaci, porušování zákona i mezinárodních úmluv, v neposlední řadě i o další pokus o přepisování dějin.

Městský výbor KSČM v Brně důrazně protestuje proti těmto formám vandalismu a zločinného jednání a vyslovuje přesvědčení, že Policie ČR se bude těmito trestnými činy nejen zabývat, ale že je i úspěšně s pocitem zodpovědnosti k zde pochovaným hrdinům vyřeší a pachatele odhalí.

Evropská unie po volbách

To bylo téma diskusního čtvrtku 17. 10. 2019. Úvodní slovo přednesla a na živou diskusi odpovídala s. Ing. Kateřina Konečná, poslankyně Evropského parlamentu a místopředsdkyně ÚV KSČM. K aktuálním problémům se vyjádřila i podlankyně PČR Marie Pěničková (na snímku). Zvolené téma zaujalo posluchače v plně obsazeném sálu MěV KSČM.

Alespoň některé z vyjádřených názorů, myšlenek. V Parlamentu EU po volbách je 450 nových členů. Nová Evropská komise bude asi až v listopadu, po tzv. grilování. Za ČR – Jourová nebyla dobrá volba, neboť v minulém období selhala, když se jednalo o zákaz dvojí kvality potravin.

Syrsko-turecká hranice je nyní důkazem, jak EU dává hlavu do písku. Volné překročení hranic do EU (čímž nás straší Turecko) znamená volný pohyb migrantů po celé EU, a tedy i pro nás znamená určité nebezpečí. Kurdové jsou historicky nepřátelé Turecka. Nenávisť je tak obrovská, že turecký prezident Recep Tayyip Erdogan zvolil ozbrojené tažení (aby posílil svoji pozici) proti nim. Turecko je v NATO, má nejsilnější armádu po USA. Ukazuje se, že NATO není schopné řešit bezpečnostní situaci. Je tam velký zájem a hodně velké zisky. Hlavním dodavatelem zbraní Turecku jsou USA. ČR nedostatečně vystoupila proti Turecku – pouze jim nebudeme dávat zbraně. Ani EU nemá sankce na vraždící Turecko (porovnej rychlost a množství sankcí na Rusko za Krym). Je to zase ukážka dvojího metru. ČR kritizuje Rusko, Čínu za porušování lidských práv. Postupujeme však stejně k situaci ve Španělsku, Turecku, Ukrajině? EU nestojí na pevných nohách. Zájem občanů a zájem nejbohatších je rozdílný.

Pokud jde o vnitropolitickou situaci, tak v současnosti prožíváme silné tažení proti KSČM, proti 40 letům před listopadem. Jsme nepravdivě špinění. Je třeba opakovat

to, co bylo v té době u nás (průmysl, soběstačné zemědělství, bezplatné školství, bezplatné zdravotnictví, statisíce postavených bytů, neznali jsme nezaměstnanost ...). Je třeba se zamyslet, jak pojmout 30 let vlády po listopadu (co všechno se rozkradlo, co prodali (za co), dnes máme miliony lidí v chudobě, dva a půl tisíce dětí mají bezdomovci, množství exekucí... to je výsledek rozvrácení a rozdělení ČSR).

Probíhají výroční členské schůze ZO, máme před sebou konferenci a XI. sjezd KSČM. Sjezd nemůže být jen o lidech. My jsme se dosud nenaučili žít v kapitalismu. Máme co prodávat. Mnoho zákonů jsme připravili, ale jiní je prodávají. Lidé žijí v rychlé době, nezajímají je velké, obsáhlé materiály, je třeba to zjednodušit. „Neumíte-li se prodat, nemůžete vyhrát!“. Naším cílem je socialismus, sociálně spravedlivá společnost. Měli bychom prosazovat důstojný život všech lidí – dětí, mladých, starších až seniorů.

Co říci závěrem? Výmaz mozků v těchto měsících bude v ČR pokračovat, pravděpodobně se bude i stupňovat. Přitom nezapomeňte, že ODS, lidovci a další, kteří nejvíce budou křičet, tak u všech těch listopadových lumpárén byli neaktivnější. I to časem skončí!

Josef Vondrák

CHE GUEVARA A „ČERNÝ KONTINENT“

Pod tímto názvem proběhla další z mnoha akcí brněnské pobočky Společnosti česko kubánského přátelství Lázara Cruze. Přednáška byla výsledkem spolupráce pobočky s Komunistickým svazem mládeže (KSM).

V hlavním referátu jsme se hosté dozvěděli o působení Guevary v Africe. Jeho působení bylo zasazeno do širšího kontextu politické situace ve světě. Byly vylíčeny postoje různých vlád k politickému pohybu na tomto kontinentě. Bylo zdůrazněno, že v 60. letech se 18 afrických zemí vymanilo z koloniální podřízenosti, samozřejmě k nevoli bývalých koloniálních mocností.

Snaha Kuby podpořit emancipační boj afrických obyvatel pramenila nejen ze zásady politiky proletářského internacionalismu, ale také z faktu, že mnoho obyvatel Kuby pocházelo, mělo své kořeny, v Africe.

Zvláště obtížná situace byla v Demokratické republice Kongo, které bylo od roku 1960 nezávislé. V červnu 1960 se premiérem stává vůdčí osobnost národně osvobozenického hnutí Patricio Lumumba. Belgie, která dříve Kongo ovládala silně zasahovala do vnitřních záležitostí země a její snahy vyústily až v odtržení hospodářsky významné části země. Patricio Lumumba byl sesazen protiprávním pučem a uvězněn. I přes protesty světové veřejnosti byl v roce 1961 zavražděn za přítomnosti belgických důstojníků.

V roce 1964 odjíždí Che Guevara do USA a na půdě OSN pronáší svoji řeč, ve které odsuzuje agresivní imperialistickou politiku USA.

V roce 1965 se vzdává výkonu veřejných funkcí a připravuje se na svoji další životní etapu – aktivní podporu bojů afrických občanů za nezávislost. Během své „africké mise“ navštěvuje mnoho zemí, na-

příklad Tanzánii, Alžír, Senegal a další.

V roce 1965 vstupuje Kuba do jednání s Čínskou lidovou republikou o podpoře emancipačního boje Afričanů. Čínský diplomat, blízký spolupracovník Mao Ce-tunga, Čou En-laj je takové podpoře nakloněn.

Kubánská mise v Kongu, kam přijíždí Guevara jako politický komisař, byla velice obtížná z mnoha důvodů. Od klimatických změn po neznalost tamních poměrů a proměnlivých politických situací v okolních státech. To vše hrálo v neprospěch internacionalistů. Dlouho trvající občanská válka vedla k deziluzi místních obyvatel. Společná politika reakce a oportunistů, slibující ukončení konfliktu (ale také udržení špatného postavení tamních obyvatel) se zdála vhodným řešením pro konfliktem unavené obyvatele.

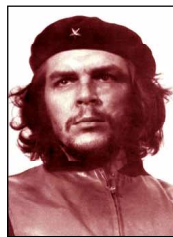
Došlo také ke kontrarevolučním převratům v Alžíru a Ghaně, které přestaly podporovat emancipační boj pokrokových lidí v Kongu.

Podmínky se staly velice obtížné a bylo rozhodnuto o stažení kontingentu ze země. Guevara navrhol, že zůstane s malou jednotkou na místě, ale pod tíhou argumentů své mínění změnil. Svoji cestu zpět na Kubu absolvoval přes Moskvu, ale také přes Československo, kde setrval půl roku.

I přes neúspěch mise v Kongu je Guevara jedním ze symbolů afrických lidí v boji za nezávislost. Internacionální politika Kuby směrem k Africe nadále pokračovala. Ať už se dříve jednalo o podporu boje proti rasistickému režimu ve Rhodesii, nebo o humanitární mise v současnosti. Byla ta právě Kuba, která vyslala největší kontingent lékařů do Afriky pro boj proti šířící se Ebolě.

Kuba má vysoký kredit díky své humanitární zahraniční politice a pomoci rozvojovým zemím. Investuje nemalé prostředky a vysílá spoustu odborníků, především lékařů do zemí, které mají problémy. A to navzdory desítky let trvající nespravedlivé blokádě uvalené na tuto zemi Spojenými státy.

Aleš Hubert, předseda brněnské pobočky

Aleš Hubert a Alexandr Škarecký (sedící).

ŠLI PŘED NÁMI

Miloš Krásný – 110. výročí narození

Narodil se 1. listopadu 1909 v Berlíně. Vyučil se krejčím a pracoval v Praze, v níž od roku 1935 působil ve Svazu komunistické mládeže a od roku 1937 byl tajemníkem Svazu mladých.

Jde o soubor vystoupení a přednášek Miloslava Ransdorfa, které se uskutečnily v letech 2011–2014 v Klubu společenských věd v Praze. Všechny přednášel bezprostředně bez písemného textu. Byly zaznamenány a sociolog Ing. Lubomír Vacek jejich znění připravil do konečného znění, prověřil jména víc jak 260 lidí, převážně autorů publikací z různých vědních oborů, o kterých Ransdorf hovořil. Do textů už nemohl zasáhnout, ale byl připraven soubor vydat, jak bylo domluveno s vedením Klubu. Lubomír Vacek zvýraznil tučným textem některé části Ransdorfova projevu, aby zdůraznil základní obecné myšlenky a ty, na které samotný přednášející kladl důraz. On sám si byl vědom možného těžko srozumitelného textu v přednáškách i ve vydaných publikacích, např. v Novém čtení Marxu.

V přednášce O marxismu, jeho vývoji a současném stavu z 18. května 2011 nastínil Ransdorf témata, jimiž se hodlá v přednáškách zabývat. K historii vzniku marxismu a jeho etapám mu šlo to, jak marxismus proniká do celé řady vědních disciplín, jak je nejen v oboru filozofie, ale i velice silný v sociologii, v politologii, že má také velký přesah do uměnovědných disciplín, do estetiky. Zamýšlel mluvit o marxismu v historických vědách, jak se interpretují dějiny komunistického hnutí v různé literatuře, o vztahu marxismu a přírodních věd. Za klíčovou považoval otázku vztahu marxismu a politické ekonomie. Půjde o návrat k Marxovu Kapitálu a problémem je, že nejde o hotové dílo. Nešlo o lenost Marxu, ale o až přehnanou odpovědnost a rozbíhal se různými způsoby. Miloval klasickou literaturu a na ní ilustroval řadu podstatných problémů, pracuje s odkazy na Shakespeara, na Danta, Goetha.

Marx sám pokládal svoje spisy za jakási umělecká díla, ale zároveň je v nich patrný ironický odstup. Vedle toho je potíž v tom, že původní 6dílný plán Kapitálu nikdy nebyl ani načrtnut, natož dokončen. Musíme být vděční Engelsovi, že druhý a třetí díl Kapitálu připravil k tisku. Zapomínalo se, že u Marxových ekonomických děl podstatné je, že je není možno adekvátně pochopit bez filozofické přípravy. Že v Marxových dílech se pracuje s kategoriemi způsobem, který je odlišný od toho, co vlastně jsou běžné ekonomické texty.

Ransdorf provedl jakousi bilanci marxismu v zemích, které si myslely, že jsou socialistické. Byla tam celá řada pozoruhodných prací a myšlenek, které v dnešní optice vypadají jinak.

Za pozoruhodné považuje Ransdorf publikace E. V. Iljenkova, M. K. Mamardašviliho, z našich Karla Kosíka a Jindřicha Zeleného. 60. léta byla u nás rozhodně myšlenkově plodnější než doba perestrojky v SSSR jak po stránce přípravy reformu, tak po stránce hloubky a obsahu diskusí v jednotlivých společenských oborech. Ransdorf byl překvapen, jak bývalí propagátoři marxismu-leninismu se stali najednou největšími nepřáteli marxismu. A Gorbačov považoval socialismus za hodnotový přístup, ne za společnost, celé hnutí vykleštil, zbavil dějinné iniciativy.

Dvě věci dávají podle Ransdorfa marxismu živnou půdu. Globalizace ukázala, že Marx je myslitelem současnosti. A strukturální problémy tohoto pozdního kapitalismu a krize jsou druhou živnou vodou. V současné době je opět patrná velká intenzita diskusí na půdě marxismu od nejrůznějších témat až po osobnosti, které znovu diskutují. Marxismus je dneska globalizovaný, už není věcí jednotlivých politických stran či nějakých kroužků, je to směr, který má globální působnost. Je v tomto směru jedinečný i svým mnohooborovým záběrem. Ransdorf stál o zpětnou vazbu a vzájemnou komunikaci po svých přednáškách, což se stávalo.

Připomínáme si

3. listopadu 1944 zahynul v Čeladné velitel 1. čs. Partyzánské brigády Jana Žižky z Trocnova Ján Ušíak (učitelům v místě vadilo pojmenování školy po hrdinovi odboje – hanba!).

3. listopadu 1944 byli zajati vojenští velitelé povstání generálové Rudolf Viest a Ján Golian a po výsledcích v Bratislavě a v Berlíně byli zbaveni života neznámou kde.

5. listopadu 1884 se narodil JUDr. Theodor Šmeral, první překladatel Marxova Kapitálu do českého jazyka.

5. listopadu 1944 zahájili němečtí a slovenští fašisté hromadné popravy účastníků povstání. Do ledna 1945 zemřelo v Kremničce 747 osob.

8. listopadu 1944 byl F. D. Roosevelt zvolen počtvrté prezidentem USA. Jeho život skončil 12. 4. 1945.

9. listopadu 1989 padla berlínská zeď v ovzduší velkého nadšení v očekávání blahobytu, který se jaksi zapomněl pro mnohé lidi dostavit.

17. listopadu 1939 nacisté uzavřeli naše vysoké školy, přepadli vysokoškolské koleje, odvelekli přes 1200 studentů do Říše. Na jejich památku byl 17. listopad

(Dokončení na straně 7)

PŘINESL OBĚŤ NEJVYŠŠÍ

Před 75 lety – 10. listopadu 1944 – vydechl naposled při přechodu hory Chabeneč v Nízkých Tatrách za velmi špatného počasí jeden z významných představitelů KSČ Jan Šverma.

Odmítl před příchodem nacistických vojsk do Banské Bystrice odletět do bezpečí, celý život by se styděl, že slovenský lid opustil v jeho těžkých chvílích. Rodák z Mnichova Hradiště 23. března 1901 stačil za 43 let svého života maturovat, studovat práva (nedokončil), být členem Marxistického sdružení akademiků, Komsomolu ČR, KSČ, obvodního vedení KSČ v Praze-Karlíně, KV KSČ v Praze, politického byra ÚV KSČ, výkonného výboru III. (Komunistické) internacionály, moskevského vedení KSČ. Byl též šéfredaktorem Rudého práva, poslancem Národního shromáždění, oblíbeným a vyhledávaným řečníkem na schůzích i venku.

V článcích, statích i v projevech rozebíral problémy charakteru strany, příčiny krize ve straně před V. sjezdem KSČ, činnost odborů v době hospodářské krize 30. let, jednotný postup odpůrců nacismu v době přímého ohrožení republiky, boje proti nacistickým okupantům, politické otázky SNP s perspektivou vzniku a existence lidově demokratického zřízení.

(Dokončení ze strany 6)

připomínán jako **Mezinárodní den studentstva**. Probíhá úsilí vrátit tento den do kalendáře.

17. listopadu 1989 byl zahájen návrat kapitalismu do Československa i do dalších zemí střední a jihovýchodní Evropy se všemi průvodními jevy. Řečníci na shromážděních občanů zdůrazňují význam tohoto dne na úkor 17. listopadu 1939.

25. listopadu 1944 zemřel MUDr. Bohuslav Vrbenský, jeden z představitelů naší emigrace v Moskvě.

26. listopadu 1944 přijal 1. sjezd zástupců lidových výborů Zakarpatské Ukrajiny v Mukačevě rozhodnutí o sjednocení této části předválečného Československa k Ukrajinské sovětské socialistické republice. V červnu 1945 byla podepsána smlouva mezi ČSR a SSSR o vyřešení této otázky ve prospěch SSSR. Debolševici nemohou přijít na jméno dr. Benešovi i kvůli tomuto problému.

28. listopadu 1884 se narodila národní umělkyně Růžena Nasková, známá česká herečka.

Po celý listopad 1944 probíhalo osvobozování východního Slovenska sovětskými i našimi vojáky často urputnými boji.

Karel Janiš

Systematicky též studoval dějiny našeho národa. Výsledky uložil do několika průkopnických úvah: Česká otázka v revoluci 1848, Marx a česká otázka (1928), Česká otázka ve světle marxismu (1933).

Charakterizoval úlohu buržoazie a dělnické třídy v jednotlivých etapách českého národně osvobozenického hnutí po vzniku ČSR v roce 1918, úlohu našeho národa jako národa demokratického a pokrokového i významného činitele v našich dějinách a nositele myšlenek slovanské vzájemnosti. V politické činnosti i v uvedených úvahách prokázal hlubokou znalost marxismu-leninismu a schopnost aplikovat ho při řešení aktuálních problémů i při posuzování minulosti. Vždy hovořil i psal jazykem srozumitelným a přístupným široké veřejnosti i specialistům.

Nakladatelství Svoboda vydalo v roce 1981 dva sborníky projevů a článků z doby 1. republiky a Naše vojsko v roce 1984 z doby 2. světové války. O rok později vyšel obsáhlý Švermův životopis z pera Věry Holé. Je potěšitelné, že v současné době organizuje KSČM Univerzitu Jana Švermy v cyklech lekcí i několika potřebných publikací.

V rámci debilševizace našich poměrů a denormalizace vývoje po dubnu 1969 po nástupu nového vedení KSČ v čele s Gustávem Husákem vyvrcholilo velké úsilí radnice Prahy I odstranit sochu Jana Švermy. Stalo se tak potají před možným protestem přihlížejících. Most Jana Švermy byl přejmenován na most M. R. Štefánika. Proti odstranění pomníku Jana Švermy protestoval Miloš Zeman a dokonce i prezident USA Clinton. Debolševizace a desovětizace pokračují nyní usnesením Zastupitelstva Prahy 6 odstranit sochu maršála SSSR I. S. Koněva, symbol rudoarmějců, kteří položili své životy i za zastupitele Prahy 6, že žijí, že, pane místopředsedo Senátu Růžičko – jste dost starý věkem, abyste si to uvědomil.

Karel Janiš

K 30. VÝROČÍ PŘEVRATU V LISTOPADU 1989

Bude napsáno a řečeno mnoho o událostech a o těch, kteří tehdy působili. Ale o tom hlavním nebudou autoři informací psát a hovořit: o PODSTATĚ převratu. Jeho strůjci vystudovali na vysokých školách předmět Základy marxismu-leninismu a na rozdíl od mnohých posluchačů tohoto předmětu si vzali poučení, jak postupovat při likvidaci stávajícího režimu.

Šlo jim o likvidaci materiální základny dělnické třídy – velkých průmyslových závodů s velkým počtem pracujících. Zcela zmizel nejprve textilní průmysl, následovaly podniky s tradičními výrobky známými a vyhledávanými v celém světě. Příkladem je brněnská Zbrojovka s výrobou psacích strojů, loveckých zbraní. 1. brněnská, Královopolská a některé další podniky existují, ale s malými počty lidí, kteří montují dovezené součástky výrobků k odvozu jinam. Brno přestalo být městem průmyslu, stalo se sídlem 7 státních a několika soukromých vysokých škol a nejvyšších orgánů justice.

Obavy před vznikem nové generace dělnické třídy přivedly strůjce převratu k likvidaci učňovského školství, jehož systém připravoval k pracovnímu zařazení širokou škálu potřebných řemesel. Dnes chybí soustružníci, slévači, nástrojáři a dokonce i pekaři, kuchaři, kominíci a bůhví kdo ještě. Po 30 letech začínají ti moudřejší přemýšlet, jak získávat učně do těchto oborů. Ale nedaří se moc, protože od 5. - 6. třídy základních škol předcházejí žáci do gymnázií a pak se objevují počty těch, kteří neudělali maturitu – vždyť někteří k ní neměli předpoklady. Určitou vinu na neúspěchu mají testy a jejich centrální hodnocení.

Strůjci převratu se postarali i o materiální základnu zemědělské výroby. JZD a státní statky jsou minulostí. Jejich pole přešla do rukou soukromníků a tahanice leckde pokračují dodnes, nehledě k tzv. církevním restitucím. Obce se dostaly do problémů se zablokovánými pozemky. Počty pracujících v zemědělství se podstatně snížily stejně jako počty hektarů půdy osetých řepou, bramborami, obilím, klesly i počty hospodářského zvířectva. Václav Havel invectivami proti Slušovicím a Pavel Telíčka „dojednal“ při vstupu ČR do Evropské unie takové podmínky, které otevřely cestu dodávkám výrobků ze zahraničí často podřadné úrovně a podmínky pro domácí výrobu potravin a dalších výrobků se podstatně zhoršily. V průmyslu a zemědělství šlo o to, aby země EU byly zbaveny konkurence a my byli nuceni kupovat výrobky zvenčí, často velmi drahé.

Na podkladě zrušení článků Ústavy ČSSR o vedoucí úloze KSČ ve společnosti a o marxismu-leninismu jako státní ideologii, zákonů o lustracích, o protiprávnosti komunistického režimu a o oprávněnosti odporu proti němu probíhá 30 let hodnocení let 1948-1989 v tiskovinách i v televizním vysílání. Pochopitelně všechno bylo špatné, za slova i činy proti režimu byly velké tresty často ve vykonstruovaných procesech hlavně v 50. letech a jejich účastníci tvoří tzv. třetí odboj, jehož událostem a účinkujícím v něm je věnováno mnoho pořadů v televizi. Velkou úlohu sehrávají uvaděči pořadů, kteří nás učí správnému uvažování o minulých i současných událostech. Často napovídají ministrům, ale i eurokomisařům, jak by si měli počínat. Z jejich slov čiší až živočišná nenávisť ke komunistům, ke všemu sovětskému, ruskému a dnes i čínskému. Antikomunismus je stále víc základem a podkladem pro jakékoliv hodnocení událostí. Zmizely pojmy dělník, rolník, zemědělec, místo nich slyšíme o zaměstnancích, farmářích.

Strůjci převratu v listopadu 1989 byli jistě vzornými studenty předmětu Základy marxismu-leninismu při studiu na vysoké škole, aby v opačném směru otevřeli cestu k nastolení kapitalismu u nás. V tom je PODSTATA Velké listopadové...

Jak daleko bylo od slov ke skutečnosti

T. G. Masaryk říkal, že státy se udržují silami a jejich idejemi, na jejichž základě vznikly. Nejlépe možno ukázat vznik našeho polistopadového režimu na několika projevech Václava Havla, jak sliboval, jak mu lidé uvěřili a skutečnost?

Na Letenské pláni varoval před komunisty, kteří budou strašit nezaměstnaností a volal, aby se lidé nebáli. Před prezidentskou volbou řekl, že 20 let oficiální propaganda tvrdila, že je nepřítel socialismu, že chce u nás obnovit kapitalismus, že je ve službách imperialismu, že od něho přijímá tučné zisky. 1. ledna v novoročním projevu řekl, že sní o republice lidské, která slouží člověku, že bude podporovat všechno, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen, nemocných, těžce pracujících, všech občanů vůbec, kteří jsou na tom z jakýchkoli důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných. Ty musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují. Připravuje se koncept

(Dokončení na straně 9)

K 30. VÝROČÍ PŘEVRAU V LISTOPADU 1989

(Dokončení ze strany 8)

důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stres, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří obávají.

V projevu ve Federálním shromáždění 23. ledna 1990, jen několik dní po slibu Československé socialistické republiky při volbě do funkce prezidenta republiky, řekl, že slovo socialismus ztratilo v našem jazykovém kontextu smysl, nikdo už vlastně nedokáže říct, co znamená, co se jím v našich podmínkách míní, kde vlastně socialismus začíná a kde končí. A po všech trpkých zkušenostech s těmi, kteří svou pyšnou všemoc nazývali slovem socialismus, vyvolává toto slovo obecný odpor a spíš než o socialistickém štěstí lidí mluví o socialistické hrůze. A z ideologických důvodů charakteristika momentálního uspořádání společnosti nemá co dělat v názvu státu. Většina lidí považuje též kombinaci pěticipé hvězdy se lvem ve státním znaku za výsměch našemu historickému národnímu znaku i samotnému komunistickému symbolu. Většina lidí ví, že tento znak je umělý a ošklivý a jedinou možností je zvolit znak nový. Kolem nového názvu státu a nového státního znaku se uskutečnily vášnivé diskuse, jak mezi českými politiky, tak mezi českými a slovenskými politiky. Zbytečné proto, že nakonec se společný stát Čechů a Slováků rozpadl k 1. lednu 1993.

Václav Havel a Jiří Dienstbier st. snili též o tom, že již nikdy do žádného paktu nevstoupíme. U nás

byl podepsán protokol o zrušení Varšavské smlouvy. Ale NATO nepřestalo existovat, na Balkáně proběhly bratrovražedné války v Jugoslávii, což byla dobrá záminka pro další existenci NATO.

Považuji za zbytečné uvést, jak byl postupně skutečný vývoj věcí zcela jiný, než nám ho představoval Václav Havel. Nezaměstnanost, inflace, kriminalita, bezdomovectví, prostituce na ulicích, nájemné vraždy atd. atd. Ale po likvidaci velkých průmyslových závodů a domácí zemědělské výroby přišel i konec Československa. I když V. Havel byl pro jeho zachování, likvidaci zbrojního průmyslu na Slovensku „pomohl“ věci. Záporné důsledky konce Československa jsou zřetelné. Proč prý slavit 28. říjen, neexistuje-li ČSR?

A potvrdila se i dnes existence dvou veleobcí, které překážejí normálnímu vývoji demokracie: Kocourkov a Hulvátov, jak řekl v rozhovoru pro Lidové noviny 18. července 1926 T. G. Masaryk. Ideje, na jejichž podkladě vznikl polistopadový režim, jsou LEŽ, SLIBOVÁNÍ RÁJE A NAŠE ÚROVEŇ ŽIVOTA JAKO NA ZÁPADĚ. Velmistrem těchto lží o budoucnosti byl právě Václav Havel, jemuž jsou za statisíce budovány lavičky, pojmenovávány ulice, letiště v Praze a bůhvíco ještě.

Vy, kteří jste tehdy na Letné a na náměstí Svobody v Brně demonstrovali, prohlédli jste a uvědomili jste si, pro jaké poměry jste ve skutečnosti byli a jaký je výsledek??

Karel Janiš

Stalo se před 30 lety v roce 1989

V Praze 18. listopadu, druhý den po násilném ukončení průvodu studentů na Národní třídě k 50. výročí smrti Jana Opletala, vyzvali studenti herce ke společné stávce. 19. listopadu vzniklo Občanské fórum jako otevřené opoziční seskupení občanů z nezávislých struktur ve složení Václavové Havel a Malý, A. Vondra, J. Zvěřina, R. Palouš, D. Němcová z Charty 77, herci P. Čepek, J. Kemr, J. Bartoška, dále M. Kocáb. V. Šilhan, R. Battěk, J. Skalník, P. Oslzlý a další.

20., 24. a 27. listopadu se uskutečnily manifestace za účasti 200 tisíc občanů na Václavském náměstí. 25. a 26. listopadu přišlo na Letnou na půl milionu lidí a promluvil V. Havel, A. Dubček, L. Adamec a další. Slovo uděloval Václav Malý s voláním na Pražský hrad *Gusto, je nás husto!* 21., 26. a 28. listopadu proběhla jednání předsedy federální vlády L. Adamce s delegací Občanského fóra o aktuální situaci. Občanské fórum požadovalo propuštění

politických vězňů, odstoupení zkompromitovaných politiků, rezignaci prezidenta G. Husáka, ustavení parlamentní komise pro vyšetření událostí 17. listopadu za účasti zástupců OF a studentů, svobodu tisku a informací. 24. a 26. listopadu na zasedání ÚV KSČ rezignovalo vedení strany v čele s M. Jakešem a do čela strany byl zvolen Karel Urbánek z Brna. Bylo usneseno svolat další zasedání ÚV KSČ k přijetí akčního programu pro postup strany do XVIII. sjezdu KSČ.

27. listopadu se uskutečnila dvouhodinová generální stávka na podporu požadavků Občanského fóra pod hesly „Konec vlády jedné strany“ a „Svobodné volby“. 29. listopadu zrušilo Federální shromáždění ČSSR články Ústavy ČSSR o vedoucí úloze KSČ ve společnosti a v Národní frontě a o marxismu-leninismu jako státní ideologii. 30. listopadu zahájila rozhlasová stanice Hvězda vysílání Občanského fóra.

(Dokončení na straně 10)

K 30. VÝROČÍ PŘEVRATU V LISTOPADU 1989

(Dokončení ze strany 9)

V Brně pronikaly 18. listopadu informace o událostech na Národní třídě v Praze. Opoziční aktivisté Jaroslav Šabata, Hana Holcnerová a Jaroslav Mezník svolali na 20. 11. demonstraci na náměstí Svobody. 19. 11. se rozbíhala stávka v divadlech. 20. 11. byl vytvořen Koordinační stávkový výbor vysokých škol ze zástupců jednotlivých fakult. Podobný stávkový výbor vznikl ze zástupců jihomoravských divadel se sídlem v Mahenově divadle. Odpoledne se nám. Svobody a okolní ulice zaplnily odhadem přes 30 tisíc obyvatel, kteří byli seznámeni s požadavky Občanského fóra. Vystoupili představitelé stávkujících studentů a divadelníků. 21. - 28. 11. pokračovala shromáždění na nám. Svobody. Kromě představitelů OF vystoupili např. 24. 11. primátor J. Pernica, 26. 11. Věra Čáslavská, dále Pavel Podsedník, předseda stávkového výboru města Brna (pozdější primátor), za KSČ Pavel Pilný a Libor Trubelík, dále Petr Cibulka a další. 27. listopadu i v Brně byla dvouhodinová generální stávka. Obrovské průvody občanů procházely od Francouzské a Lidické ul. směrem na dnešní Moravské nám. a přes náměstí Svobody po dnešní Masarykově ulici k nádraží ČSD.

Občanská fóra vznikala postupně na úrovni obvodních národních výborů v Brně, města Brna i kraje – šlo o rekonstrukci složení řad a o kooptaci nových členů těchto orgánů státní moci. Došlo tehdy k velkým sporům mezi Jaroslavem Šabatou a superdebolševizátorem Petrem Cibulkou. A na pracovištích se často objevil OF-čák, který inicioval hlasování o důvěře řediteli, jeho náměstkům a dalším nositelům totality, jak se tehdy říkalo a na jejich místa přicházeli noví lidé, nový ředitel, jeho náměstci, někdy i lidé hlavně všeho schopní. Nemohlo chybět i vyřizování si starých účtů. Často stačilo, že ředitel či náměstek byl členem KSČ. Existovaly rozdíly – jinak ve výrobních podnicích, jinak ve školství, v kultuře, tak OF-čáci byli důslední. Výsledky se dostavily. Ti, kteří tehdy volali na náměstích „*Už je to tady, to je ono*“, vystřízlivěli. Tehdy si nedovedli představit, čemu nechtěně pomáhali. Vidina cestování kamkoliv do světa za zbožím i luxusním, až zbytečným, je pryč. Chybí to hlavní, co je zdrojem finančních prostředků – zaměstnání a slušný výdělek. Místo toho jsou časté návštěvy na Úradě práce, mnohdy bez výsledku. A tak mnozí lidé raději na dny, kdy mávali klíči, nevzpomínají.

Karel Janiš

Jak vidí sebe a svět Vasil Mohorita

V rozhovoru v týdeníku Echo č. 46 z 15. listopadu 2018 řekl, že vyrůstal v židovském prostředí a příjmení prarodičů bylo Meier. Když nemohl sehnat práci, přihlásil se v pražské židovské obci jako dobrovolník do Izraele, kde absolvoval 10 třítydenních pobytů na různých vojenských základnách v Izraeli. Za obrovskou chybu považuje naše odmítnutí základny USA u nás, poněvadž byl vychován tak, že základní a určující silou ve světě jsou právě USA. Bipolární rozdělení světa po válce považoval za dočasné, poněvadž Západ nemohl hned po porážce Německa vstřebat i Východ.

A všechno u nás probíhalo podle plánu, vědělo se dopředu pořadí na Hradě – Klaus a Zeman – a v čele vlády Babiš. Představitelé minulého režimu byli herci a každý měl svou roli a nic se nedělo náhodou a on to pochopil. Z Čalfy udělala Státní bezpečnost toho, kdo s Havlem něco domlouval a Mohorita už při prvním setkání s Havlem nepochyboval o tom, že žádná jiná osoba nepřichází v úvahu na Hrad. A klade si za zásluhu, že poslancům Federálního shromáždění řekl, aby zvolili Dubčeka do funkce předsedy zákonodárného orgánu a Havla na Hrad. A stranická disciplína zvítězila.

Mohorita dodává, že kamkoliv přiletěl, se něco zvrtilo. Byl v Číně při tehdejších demonstracích v červnu

1989 nebo v Moskvě při pokusech zlikvidovat odpůrce režimu. Nyní je Mohorita již penzistou.

Netušili jsme, jakého předvídavého funkcionáře strany jsme měli – původně vyučeného automechanika, absolventa studia na Vysoké politické škole ÚV KSČM, předsedu ÚV SSM, člena a později i tajemníka ÚV KSČ. V jednom se nemýlí, když o Václavovi Havlovi mluví jako o prezidentovi republiky, v zahraničí už delší dobu o Havlovi tak hovořili. Jeho úloha vzrostla spoluautorstvím Charty 77, rostoucím počtem jejich signatářů a poukazem na porušování lidských práv u nás. Na tuto okolnost poukazovali zejména ti, kteří při ztrátě členství v KSČ přišli i o původní zaměstnání.

Pelčivý kronikář událostí roku 1989 historik Jiří Suk ve dvoudílné knize Občanské fórum, listopad-prosinec 1989, vydané v roce 1997, uvádí Cisaře, Adamce, Dubčeka jako tehdy uváděné kandidáty na Hrad, ale nakonec byl návrh OF na Václava Havla. A byl to Čalfa, který požádal Havla o rozhovor v místnosti s odstraněným odposlouchávacím zařízením a nabídl mu spolupráci při prosazení právě jeho na funkci prezidenta republiky. A vypracovali harmonogram postupu: 16. 12. oznámí Havel v televizi svůj souhlas s funkcí za podmínky, že v jiné vysoké státní funkci

(Dokončení na straně 11)

HLEDÁME PRAVDU O MINULOSTI I O SOUČASNOSTI

Žijeme v době, kdy pojmy národ, vlast, rodina, solidarita, tradice, hrdost a úcta k osobnostem naší minulosti, ke stáří a důstojnosti života jsou dávány do pozadí ve prospěch formulací o lidských právech, individualismu, majetku, schopnosti prosadit se i na úkor druhých, obohacování se bez ohledu na skutečné zásluhy a odvedenou práci. Sdělovací prostředky tak ovlivňují čtenáře i posluchače. Nástup internetu i sociálních sítí přináší smršť informací všeho druhu a šíří i nenávisť ke všemu národnému a vlasteneckému. Nejsme prý Slované, ale především Evropané, ovšem žijící ve světařilce pod vládou Německa, Francie a USA. Nedávno si přisadila slovenská prezidentka myšlenkou, že hlas Německa musí být slyšet co nejvíc, ztratila se jí spolupráce v rámci 4 států - České, Slovenské, Maďarské a Polské republiky. Samostatnou kapitolou je výklad minulých dějů podle vzorce „*Všechno komunistické, sovětské, ruské a čínské je špatné, zločinné a ohrožuje naši bezpečnost*“ např. podle senátora Pavla Fischera.

V této situaci mají velký význam deník Halé noviny a časopisy, které patří do kategorie Český vlastenecký tisk.

Jde o měsíčník Českého svazu bojovníků za svobodu Národní obrození, který nepřetržitě vysvětluje tradice našeho prvního a druhého odboje, odhaluje neofašismus a neonacismus, recenzuje pří-

(Dokončení ze strany 10)

bude Dubček. Člafa to oznámí v prohlášení vlády. 28. prosince bude Dubček zvolen do čela Federálního shromáždění a o den později V. Havel na Hrad. Tento scénář tak proběhl.

28. 12. byli do FS kooptováni Kocáb, Šilhán, Šabata, Jičínský, Dubček, mandátu poslance se vzdali Štrougal, Štěpán, Kapek, Jakeš, Herman, Indra, Bilak, Fojtík, Kabrhelová, Kempný, Šalgovič, Šlapka a další. A 29. prosince byl Havel zvolen na Hrad a poslanci přicházející k volbám uličkou křiklounů s výhrůžkami *Běda vám nevolit Havla za mávání pěstmi*. Paradoxem doby bylo, že kooptování do Federálu i Havel slibovali věrnost Československé SOCIALISTICKÉ republice, ale brzy zapomněli.

A důležitý člen vedení Občanského fóra Petr Pithart v knize Devětaosmdesátý z roku 2009 uvádí, že Havla přesvědčil, aby na schůzku s Čalfou šel. A potvrzuje Čalfovu úlohu při volbě Dubčka i Havla. A dalším paradoxem je, když člen KSČ v letech 1960-1968 Petr Pithart odpovídal na dotaz Čalfy, zda má morální právo vystoupit z KSČ.

Je dobré si přečíst texty o skutečném průběhu událostí i 30 let po nich. Často tak nečiní autoři pořadů v médiích všeho druhu.

Karel Janiš

slušnou literaturu a přináší profily významných odbojářů.

Měsíčník Slovanského výboru ČR Slovanská vzájemnost rozvíjí spolupráci slovanských národů a slovanskou vzájemnost v různých oblastech činnosti: nevládní politické spolupráce, kulturní, vědecké, osvětové vzdělávací, hospodářské. Věnuje se historii i současnosti slovanských národů. Důsledně brání přepisování minulosti a přináší její pravdivý výklad událostí i působení významných osobností.

Dalším časopisem je dvouměsíčník Hraničář, který vydává **Klub českého pohraničí (KČP)** jako svůj klubový zpravodaj. Kromě informací často obsáhlých o činnosti KČP v místech i o celostátních seminářích k významným událostem minulosti se v Hraničáři projevuje plnění základního cíle a hlavního obsahu činnosti KČP: chránit a bránit zájmy občanů ČR, zvláště českého pohraničí před hrozbou novodobé germanizace a usilovat o zachování suverenity a územní celistvosti České republiky pod heslem *Jen zůstane-li naše pohraničí české, zůstane českou i celá naše vlast!* Není snad třeba uvádět, jak aktuální je toto heslo při každém setkání odsunutých Němců od nás.

Do kategorie vlasteneckých tiskovin patří i čtvrtletník Lípá, který vydává **Výbor národní kultury**, dobrovolné nestranické sdružení občanů vedených snahou o zachování kontinuity národní kultury, o ochranu jejich opravdových hodnot a zmírňování záporného vlivu podmínek tržního hospodářství na rozvoj kultury u nás. **Lípá** uveřejňuje jednak básně, jejichž autoři kromě situací v životě člověka, k nimž dochází, se věnují kritickému hodnocení situace u nás; stati o obraně naší české minulosti a komentáře k situaci v Evropě i ve světě. Jde o články, které si nikde jinde nelze přečíst. Totéž platí i o časopisech tu uvedených. Existují i místní odbočky. V Brně v ní aktivně působili např. literární vědec Vladimír Šaur, Aleš Kopka. A v současnosti básník Marie Veselá, jejíž iniciativa připravit pamětní desku k připomenutí vyhnání našich občanů z pohraničí po Mnichovu 1938 se dočkala uskutečnění za účasti lidí z celé naší vlasti v září 2018.

Bohužel široká veřejnost neví, že podobný vlastenecký tisk vůbec vychází. Uvedené časopisy čte členská základna organizací a ta ubývá stejně jako přispívatelé článků a stati do nich. Takže velký vliv na čtenáře a posluchače televize mají učitelé správného myšlení s pomlouváním a přepisováním minulosti a s globálním oblblováním o současném dění. Bohužel, bohužel!

Karel Janiš

❑ **Jan KELLER V PRÁVU 17. ZÁŘÍ 2019** připomněl 10. výročí dne, kdy Barack Obama zastavil jednání o výstavbě amerického radaru v Brdech. Uvedl, jaká intenzivní kampaň se rozvinula na podporu amerického radaru u nás. Měl nás chránit před raketami ze Severní Koreje, z Iránu či ze Sahary. Podle Vondry se nad Prahou již rýsoval atomový hřib (*dnes shodou okolností je primátorem Prahy právě za Piráty Hřib*) a Vlasta Parkanová zazpívala písničku. Jedno je jisté: možný příští prezident Pavel Fischer by se s europoslancem Jiřím Pospíšilem cítil bezpečnější před čínským i ruským ohrožením naší bezpečnosti. O to větší pozornost byla v televizi věnována 80. výročí prý napadení Polska sovětskými vojsky podle verze, kterou rozšiřují novodobí upravovatelé dějin. Ani slovo o tom, co předcházelo – mnichovský rozsudek nad naším pohraničím s podpisy britského a francouzského premiéra společně s Hitlerem a Mussolinim, neochota obou premiérů postavit hráz hitlerovským plánům na získání nadvlády nad Evropou společně se Sovětským svazem. Už při 80. výročí mnichovského diktátu předložili novodobí upravovatelé dějin tezi, že nešlo o zradu západních velmocí, ale o podpis dokumentu.

❑ **DEN, KDY LETADLA ZASTAVIL PRŮJEZD PAPAMOBILU.** Na 120 tisíc poutníků přijelo před 10 lety koncem září na brněnské letiště, aby uviděli tehdejšího papeže Benedikta XVI. 3krát promluvil i česky o naději, o kterou touží každý člověk opřít svou budoucnost. Návštěva papeže proběhla v klidu i v Praze a na dalších místech. Bylo konstatováno, že podobná návštěva papeže se nechystá, i když současný papež František je zván stále.

❑ **MŮŽETE VYCESTOVAT NA ZÁPAD.** To řekl před 30 lety 30. září tehdejší ministr zahraničních věcí Hans Dietrich Genscher několika tisícům občanů NDR, kteří byli přítomni v budově západoněmeckého velvyslanectví v Praze. Slova ministra zanikla v jásotu davu. Události byl věnován Speciál ČT 24 30. září 2019 s připomínkou dalšího vývoje včetně konce berlínské zdi, sjednocení obou částí Německa se všemi důsledky zejména pro obyvatelstvo bývalé NDR. Sjednocené Německo se stalo členskou zemí NATO stej-

ně jako další bývalé členské země Varšavské smlouvy, která v roce 1991 přestala existovat. Takže železná opona se posunula k hranicím dnešní Ruské federace.

❑ **PROMLUVIL KARDINÁL DOMINIK DUKA.** Podle zprávy v Katolickém týdeníku č. 37 z 10. - 16. září 2019 si účastníci poutě politických vězňů na Svatém Hostýně připomněli kulaté výročí pádu komunismu (*kteřý ovšem ani u nás, ani jinde nebyl*). Pražský arcibiskup a kardinál Dominik Duka řekl, že lidem, kteří měli odvahu stát, nesehnout se a vydržet i útoky, vděčíme za pád komunismu, největší totality a diktatury v dějinách lidstva (*takže nikoliv nacismu*). Ve 35 čísle Katolického týdeníku odpovídali europoslanci Vondra,

Šojdrová, biskup Václav Malý kladně na otázku, zda se mají věřící zúčastnit aktivně politiky s odvoláním na papeže Lva XIII., Jana Pavla II. a na současného papeže Františka. Dominik Duka varoval před směřováním církve, víry, náboženství a stranického života a naprosto nepřipustné je zneužití místa bohoslužby ve prospěch politické agitace. Ale na tato slova zapomněl, když při bohoslužbě v katedrále sv. Víta řekl, že Stalin a Hitler si rozdělili Evropu a co následovalo (*možná tam byl jeho dvojník*).

❑ **ZEMAN ZNEKLIDNIL PŘÍŠTINU.** Na snahu prezidenta Zemana hovořit o oduznání Kosova reagoval americký velvyslanec v Praze a ujistil kosovského představitele v Praze podporou USA Kosovu (*nikoliv velvyslanec neexistující velmocí, ale USA a náš pan prezident si asi uvědomil, koho má poslouchat*).

kj

Ve věku 93 let zemřela nejstarší členka ZO KSČM 2202 soudružka Marie Stodůlková, věrná členka strany od roku 1948. Vykonávala poctivou rukodělnou práci a ráda vyprávěla o dění ve Slatině za války i po osvobození z nacistické okupace i o poměrech v Sýrii, kterou navštívila v době, kdy její manžel Václav tam byl na montážích. Zajímala se o dění u nás i ve světě a byla pečlivou čtenářkou občasníku Echo – těšila se vždy na další číslo. Odešla skromná a vstřícná radou i skutkem pomáhat potřebným lidem.

Čest její památce!

Karel Janiš

CO UVÁDÍ PODZIMNÍ KULTURNÍ SEZÓNA

Janáčkova opera po říjnové premiéře uvádí (21., 22. XI.) obnovenou inscenaci klasického baletu **Ludwiga Minkuse Bajadéra** z roku 2003. Choreografie podle Márie Petipy, již Rusové znamenali a uchovávali, je z roku 1877. Dobovým impulzem exotického příběhu z Indie mohla být korunovace britské královny Viktorie císařovnou Indie o rok dřív. Jednalo se o prezentaci ruského zájmu o Indii v kulturní sféře. Ruskou mocenskou odpovědí na korunovaci královny Viktorie bylo obsazení středoasijské Buchary a Chivy, možného nástupiště do britské Indie přes dodnes neprůchodný Afghánistán. Pro srovnání - choreografie Prokofjevova baletu *Romeo a Julie* našeho nejslavnějšího choreografa první poloviny 20. století Ivo Váni Psoty se nedochovala. Balet premiérováný koncem roku 1938 byl pozdním ohlasem na kulturu ruského spojení od roku 1935 proti nacistickému Německu. Spojenectví definitivně vyřešila v září 1938 Mnichovská dohoda. Tolik k ruské péči o kulturu a českém obrazoborectví. Bajadéra čekala 126 let na své první uvedení na české scéně v roce 2003 v Národním divadle v Brně. Choreografem obnovené inscenace Bajadéry je znalec řady choreografií tradičních baletů z odkazu Marie Petipy Jaroslav Slavický. Hostující baletní hvězdy jsou Michael Krčmář z Finského národního baletu a Maxim Chashchegorov, bývalý první sólista Bavorského státního baletu.

Divadlo Husa na provázku reprizuje (9., 10. XII.) jevištní úpravu **Dona Quijota** z pera dramaturga **Martína Sládečka** a režiséra **Jana Mikuláška**.

V podtitulu se uvádí: „*Cervantesův Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha přesně zachytí nástup evropského novověku, rozpoehybované doby, v níž se jediná boží Pravda rozpadla do stovek relativních pravd a touha lidí poznávat a zpochybňovat se obrátila ke skutečnosti samé, plně rozporů a často absurdní.*“

Inscenátoři pominuli dobový ohlas, jak román působil po prvním vydání v roce 1605. Aristokratický pozorovatel z okna uviděl čtenáře, studenta, jak se válí smíchy po schodech a drží v ruce knihu. Aniž viděl titul, správně odhadl - jedná se

o Dona Quijota. Stejnou reakci diváků lze přát inscenátorům v době, kdy je silnou konkurencí politická scéna.

Scéna Divadelní fakulty JAMU Studio Marta reprizuje (14., 15. XI.) **Poprask na laguně Carla Goldoniho**. Carlo Goldoni byl muž širokých zájmů. Divadelník působící v centrech evropského divadelnictví Benátkách a Paříži, inovátor divadla, jenž zanechal desítky her, z nichž se řada hraje dodnes. Kariéra agenta pracující pro dobové velmoci Benátky a Francii ho od mládí naučila přesnému pozorování, empatii a umění ventilovat společenské napětí i ve vrstvách rybářů, jež Benátky živili. Výsledkem je hra, v níž studenti hrají jako o život.

HF JAMU uvádí (12. XI.) v Koncertním sále vzácně slychané Rhapsody-Concerto Bohuslava Martinů. **Vysoká hudební škola z japonského Kyota** přijede (16. XI.) s exkluzivním programem od Saint-Saensova Tance kostlivců a Mendelssohnova houslového koncertu po Schumannův Klavírní kvartet Es dur. V jezuitském kostele zazní (26. XI.) Ebenova Okna. Inspirací byly Chagallovy vitráže pro synagogu v Jeruzalémě.

Galerie Valchařská oslavila své 5. výročí výstavou (do 29. XI.) v Tiskárně Helbich na Valchařské 36 z fotografií Vladimíra Košťala nazvanou *Tatranský pozdrav*. Jde o fascinující obrazový dokument od tváří dřevorubců a pastýřů, poznamenaných počasím a úrazy, po výstavbu závodů na výrobu umělých vláken, vesnic a sídlišť s životní úrovní obyvatel, srovnatelnou s výstavbou moravských vesnic s nejbohatšími zemědělskými družstvy. Ve svátek vše přirozeně rámováno křemem oproti stylizaci folklóru na festivalu Východná se všemi znaky dobových politických obřadů.

Katalog výstavy obsahující Košťalovo celožitovní dílo by měl sloužit jako učebnice dějin kraje, který se přenesl z 19. století do přistávání

dopravních Iljušinů a záchrannářských vrtulníků na letišti v Popradu.

/V-zh/
(Fotografie
archiv autora.)

Historik osvobození jižní Moravy v roce 1945

Prof. PhDr. Vojtěch Žampach, CSc., opustil svět po delší nemoci ve věku 90 let. Věnoval se dlouhodobě objasnění průběhu osvobozování jižní Moravy od nacistické okupace. V publikaci SMĚR BRNO charakterizoval tuto událost v abecedním pořadí měst a obcí včetně počtu padlých rudoarmějců a ne všichni byli tehdy známí jmenovitě. Text na 332 stranách je vhodně doprovázen fotografiemi a kopiemi dokumentů. Vycházel z evidence válečných hrobů ONV Jihomoravského kraje i ze zpráv národních výborů z několika okresů. Uvedl i celkový seznam příslušníků rumunské armády, kteří padli v dubnu a květnu 1945 při osvobozování českých zemí.

V roce 2000 vydal publikaci PAMÁTNÍK obětí obou světových válek a náročně osvobozovacích bojů v okrese Brno-venkov. Uvádí oběti obou světových válek s uvedením dat narození a míst, kde přišli o život v 64 obcích okresu. Jsou uvedeny i oběti rasové perzekuce Židů např. v Ivančicích i jinde nebo příslušníci německé branné moci, kteří zemřeli v zajateckém táboře v Kuřimi a byli pohřbeni na tamějším hřbitově. Na celkovém počtu 750 stran publikace jsou i svědectví kronik a kronikářů o osvobození 18 obcí okresu. Jen těžko si lze představit čas, který prof. Žampach věnoval studiu potřebných údajů pro publikaci v archivu, aby sestavil text, doplněný i fotografiemi.

V roce 2006 vydal brožuru OD HRONU K VLTAVĚ o podílu 2. ukrajinského frontu Rudé armády na osvobození Československa. V roce 2010 vydal několik stran, věnovaných hrdinům SSSR z bojů na jižní Moravě. Jde o jejich medailonky, někdy i s fotografiemi. Je mezi nimi i gardový generálmajor Maxim Jevsejevič Kozyr (1890), který v důsledku neúplných informací zastel do postavení 6. německé divize u Rajhradu a 23. dubna 1945 skončil jeho život. Jako u rajhradského rodáka je možno předpokládat, že právě tato událost přivedla prof. Žampacha ke studiu průběhu osvobozování jižní Moravy v roce 1945.

Nelze opomenout publikaci PARTYZÁNSKÉ PORTRÉTY z roku 1980, v níž na 419 stranách uvedl medailony partyzánských velitelů, významných bojovníků i zasloužilých pomocníků partyzánských skupin – včetně jejich fotografií – např. Jermak, Třetí československá úderná rota, Jan Kozina, Miroslav Tyrš, Mistr Jan Hus, Zarevo,

Vpřed, Za svobodné Československo.

V posledních letech se prof. Žampach věnoval událostem 15. března 1939 a odsunu Němců z Brna. Napsal o tom několik článků např. na téma 3krát z Pohořelic do Brna: brněnští Němci sem přišli vstříc německé armádě před 15. březnem 1939, podruhé sem směřoval odsun Němců z Brna a nyní pochod z Pohořelic do Brna k připomenutí odsunu. Na jednom diskusním čtvrtku přednesl v dvouhodinovém úvodu údaje o uvedených událostech a přítomní v sále i na chodbě ve 2. poschodí se zatajeným dechem poslouchali a dozvěděli se často málo známá fakta o dění tehdy i dnes. Další dvě hodiny přítomní přicházeli s vlastními poznatky i dotazy, které v odpovědích doplnil prof. Žampach. Šlo o vynikající výklad a vykřičník těm, kteří odmítají odsun Němců z Brna a z Československa vůbec.

Odešel znalec událostí a osobností spojených s osvobozením jižní Moravy v roce 1945, skromný a dobrý člověk, který i po Velké listopadové zůstal věrný idejím sociálně spravedlivé společnosti. Tak bude žít v naší paměti.

Čest jeho práci a památce!

Karel Janiš

ŠLI PŘED NÁMI

František Šmíd

– 115. výročí narození a 75. výročí smrti

Narodil se 1. listopadu 1904 v Malém Hradisku u Prostějova v rodině krejčího. V letech 1930–1933 působil v Rudých odborech a v letech 1936–1938 byl posluchačem leninské stranické školy v Moskvě.

Josef Lieberzeit – 75. výročí smrti

Narodil se 9. února 1902 v Předklášteří v rodině zedníka, který odjel za prací do USA, odkud se nevrátil. Matka mu zemřela v době dospívání. Jeho domovem se stal Dělnický dům v Brně-Husovicích. Absolvoval Ústřední politickou školu komunistické mládeže a politická studia v Moskvě. Stal se redaktorem Rovnosti a vyhledávaným řečníkem na schůzích KSČ, Levé fronty a na veřejných schůzích.

Nacistická okupace spojila jejich další život. Miloš Krásný spolupracoval s 1. ilegálním ÚV

(Pokračování na straně 15)

Blahopřání k narozeninám prezidenta v režii senátorů

Prezident Miloš Zeman měl 28. září již 75 let a senátoři mu připravili 7hodinové oslavné představení pod názvem „Ústavní žaloba proti prezidentu republiky pro hrubé porušení Ústavy“.

Senátor Václav Láska vypočítal osm přestupků proti Ústavě ČR při neodvolání, nejmenování nebo ani jedno druhé, když šlo o někoho z vlády (*měl se jmenovat pan Zloba se žlučí v přízvisku*). Pak se střídali jeden větší Demokrat než druhý a přikládali uhlíky ke grilu a přikládali stále stejné. Ale nějak to nefungovalo, nebyli všichni ti Demokráté. A nakonec 58 ugrilovaných kousků čehosi vzniklo, ale nedodělaných, poněvadž spíš než přikládat, hovořili, hovořili. A těch 62 nepřikládajících pak uklidilo vše nestravitelné, co zbylo, zůstal nepřijemný puch a země plná textů plných invektiv proti jubilantovi, slov Neprodlené při jmenování a odvolávání ministrů, takže v čtvrté Ústavy ČR skončili známkou 5. V den výročí narozenin prezidenta ho mnozí „pozdravili“ voláním po demokracii a varováním před jejím ohrožením.

Již několik dnů však prezidenta grilovali ti každodenní hlídači práva a demokracie, když se stovky lidí vyptávali, co si myslí o prezidentově možném zastavení stíhání Andreje Babiše, pokud by jej nejvyšší státní zástupce (NSZ) poslal k soudu a změnil závěry, k nimž dospěli dozorující i pražský státní zástupce. NSZ se vyjádřil, že prezidentovo vyjádření nebude mít vliv na jeho rozhodnutí. Svérázným způsobem připomněl prezidentovo

(Dokončení ze strany 14)

KSČ a byl členem 2. ilegálního ÚV KSČ. Spolupracoval s Karlem Mazourem, Maruškou Kudeřkovou a s dalšími představiteli Komunistického svazu mladé generace. 10. května 1942 byl v Praze-Kobylisích popraven. František Šmíd byl pro aktivní odbojovou činnost umučen v Kounicových kolejích. Josef Lieberzeit byl členem ilegálního krajského vedení KSČ. V Dachau a v Buchenwaldu měl velkou autoritu mezi spoluvězni. Hovořil na trzně za Ernsta Thälmana. 17. listopad 1944 byl posledním dnem jeho života.

Pozn.: Uvedeného Františka Šmída nezaměňujeme s Františkem Šmídem z Brna-Chrlic, který jako agent gestapa měl na svědomí desítky odbojářů. V únoru 1945 byl zastřelen partyzány na Zlinsku.

Karel Janiš

jubileum europoslanec za hnutí STAN Stanislav Polčák. Prý doufá, že NSZ změni rozhodnutí pražského SZ a přeje si, aby souboj Zeman vs. Zeman rozhodla příroda. Pilný sledovatel naší situace a velice dobře ji komentující Miroslav Korecký v MF Dnes 21. září uvedl, že Polčáka mnoho kolegů politiků zprava, zleva i ze STANu nesnáší, ale teď si k titulu politický šibřiček připsal nový: hyena smrdutá. Místo, aby chodil kanály, byl pozván 24. 9. do pořadu Události, komentáře na ČT 24 mluvit o odchodu Anglie z EU – ani slovo omluvy za „přání“ prezidentovi. Pokračoval rozklad naší státnosti. Ke zneuctění prezidentské zástavy, jako by šlo o hadr na podlahu, u příležitosti 50. výročí 21. srpna 1969 nedaleko sochy T. G. Masaryka na setkání občanů nedostudovaný teolog roztrhal text Ústavy ČR. Jsou vážné obavy, jak skončí setkání lidí na Letné k 30. výročí Velké listopadové, aby kromě křiku nedošlo k Mejdanu, komentáře se velmi opatrně shodují, že vše je připraveno k Majdanu. Uvidíme!!

Vyznamenal se europoslanec Jiří Pospíšil, který doufá, že NSZ obстоjí a celou věc nestranně posoudí, protože jde o důvěryhodnost státního zastupitelství a české justice. Tak odsoudil Městské státní zastupitelství v Praze a dopředu NSZ určil, jak musí rozhodnout o Babišovi, aby české justici důvěryhodnost vrátil. - Veliká mela byla též po jmenování Věry Jourové za eurokomisařku. Železný, Takáč, Witovská a další se ptali, zda je to výběr správný. Ale bylo uvedeno, že pokud bude schválena pro posuzování, zda jsou dodržovány zásady právního státu a evropských hodnot, bude či nebude razítkovat, zda jsou či nejsou zmíněné věci v pořádku. A Jan Keller si v Právu 4. září všimnul, kolik znalců dějin druhé světové války, fungování justice a jak měl postupovat státní zástupce ve věci Babiš, kolik lidí zná koloběh vody a vodní hospodářství a jak postupovat s odstraňováním kůrovce. J. Keller dodává, že spolehlivě identifikujeme a řešíme problémy s takovým přehledem, že je zvláštní, že ještě vůbec nějaké existují. - Nakonec o zprávě, že onemocněl 3letý chlapec a má tetan. Matka ho nedala očkovat a nedala mu příslušné léky. Kolikrát v televizi až nepřičetně byla některými matkami odmítnuta jakákoliv očkování. A máme tu výsledek A mamince se nic nestane, i když chlapec trpí.

Karel Janiš

Naši listopadoví jubilanti

V listopadu oslaví svá významná životní jubilea následující členky a členové naší MČO:

Marie **VYHNALÍKOVÁ**, Karel **KOPEČEK**, Jaroslav **KOPECKÝ**, Marie **SÁMKOVÁ**, Božena **ROŽCOVÁ**, Tibor **DÁVID**, Jaroslava **URBÁNKOVÁ**, Miloslav **UHLÍŘ**, Leopold **ZÁBRŠ**, Anna **FORMÁNKOVÁ**, Josef **KOCMAN**, Marie **CIGÁNKOVÁ**, Anna **MARŠÁLKOVÁ**, František **BRŮŽEK**, Marta **PAWLASOVÁ**, Jitka **VESELÁ**, Zdeňka **HORNÁKOVÁ**, Nina **JAHODOVÁ**, Emil **SVATOŠ**, Františka **STRÍŽOVÁ**, Anna **ŠTOFANOVÁ**, Olga **KORPASOVÁ**, Stanislav **NAVRÁTIL**.

Všem oslavencům blahopřejeme, děkujeme za obětavou práci pro sociálně spravedlivou společnost a do dalších let života přejeme pevné zdraví, klid, spokojenost a pohodu! ZO (MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. **did**

ŠLI PŘED NÁMI

Stanislav Toman

– 80. výročí skonu

Narodil se 30. března 1897 v Rousínově a prožil jako dítě obecního sluhy mnoho bídy a ústrků, což ho přivedlo k sociálním demokratům. Jako 18letý prožil hrůzy války na ruské a italské frontě. V únoru 1921 na okresní konferenci sociálních demokratů ve Slavkově spolu s delegáty se stal členem KSČ a jejím předním funkcionářem. Od V. sjezdu KSČ v roce 1929 byl až do svého skonu předsedou KSČ v Rousínově a členem KV KSČ v Brně. Jeho působení v KSČ, ve Svazu přátel Ruska a v Levé frontě vadiho jeho zaměstnavatelům v Čs. státních drahách a překládali ho z místa na místo. Pro postupující tuberkulózu plic byl předčasně penzionován. Jako člen obecního zastupitelstva hájil zájmy pracujících.

Byl velice zklamán událostmi v době Mnichova a 15. března 1939. Zákerná nemoc ukončila jeho život 25. listopadu 1939.

Karel Janiš

Žije ve vzpomínkách

Soudruh prof. PhDr. Silvestr Nováček, CSc. od 11. listopadu 1999, kdy opustil svět po dlouhé těžké nemoci Rodák z Ivančic, kde se 28. prosince 1916 narodil v hornické rodině.

Těžce se probíjel životem studia na gymnáziu a na pedagogické akademii, výpomocného učitele a pomocného stavebního dělníka. Své schopnosti plně uplatnil po roce 1945. Byl postupně členem rady MNV, místopředsedou ONV, předsedou OV KSČ, členem KV KSČ, učitelem a později i ředitelem Krajské politické školy, proděkanem pedagogické fakulty, lektorem marxismu-leninismu a po několika obdobích prorektorem univerzity v Brně.

Významný znalec nejnovějších dějin našeho národa a dějin dělnického hnutí zejména na jižní Moravě několika publikacemi přispěl k poznání vývoje v dnešním břeclavském okrese, např. Mikulovsko a Pohořelicko od nástupu nacismu k osudnému Mnichovu, Břeclavsko 1918-1920, Z dějin dělnického hnutí a KSČ v břeclavském regionu do roku 1945 (spolu s Miroslavem Grebeníčkem), Z dějin moravských Židů, desítky článků v denním tisku i o tzv. pochodu Němců z Brna. Každé slovo, které vyslovil nebo napsal, bylo podloženo studiem archivních materiálů a vzpomínkami pamětníků. Tak ho znám z jednání v lektorské skupině dějin KSČ i v jednání regionálních dějin dělnického hnutí a KSČ JmKV KSČ v Brně.

V naší paměti soudruh Silvestr Nováček žije jako poctivý komunista, aktivní badatel o naší minulosti, dobrý člověk.

Karel Janiš

1. října uplynulo 70 let od vyhlášení Čínské lidové republiky

V hlavním městě Číny proběhla velká vojenská přehlídka, která se soustředila na nejmodernější, zejména raketové technologie. Před tribunou a tisíci diváků prošlo na 15 tisíc vojáků. První část přehlídky představovala období zakladatele ČLR Mao Ce-tunga, druhá reformní úsilí Teng Siao-pchinga a třetí vládu Si Ťin-pchinga. Prezident Si řekl, že žádná síla nemůže zastavit pokrok čínského lidu a čínského národa. Zdůraznil, že Čína bude i nadále spolu s ostatními zeměmi spolupracovat na udržení světového míru. **kj**